

ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Τὸ πόδι τῆς γάτας στὸ χορτάρι ἤχει σὰ σύννεφο πού προ-
(χωράει.

Ἄσπυρος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σὰ μαλακὸ μαξιλάρι.
Τὸ μαῦρο μελάνι εἶναι σκοτεινὸ σὰν τὰ μεσάνυχτα.

2

Τὸ χορτάρι εἶναι ἐλαφρὸ σὰν τὸν ἥλιο.
Τὸ φῶς εἶναι λαμπρὸ σὰν τὸν οὐρανὸ.
Τὸ δέντρο εἶναι μαῦρο σὰν πουλί.

3

Οἱ νιφάδες εἶναι σὰ λαμπρὰ διαμάντια.
Ἡ αὔρα εἶναι σὰ νὰ ἔρχεται ὁ οὐρανὸς σὲ σένα.
Ἄσπυρος εἶναι σὰ χρυσὰ λαμπρὰ σκουλαρήκια.

4

Ἄσπυρος εἶναι γαλάζιος σὰ θρονιὴ, ἀλλὰ
ἡ γάτα εἶναι γυμνὴ σὰν ἀεροπλάνο πού ἀπογειώνεται
ἡ ὑδρόγειος εἶναι στρογγυλὴ σὰν τὸν ἀνεμο.

5

Τὰ μυρμήκια εἶναι τὸ ἀρχίνισμα ἐνὸς νέου σύμπαντος
ἡ θελόνα ὀδηγεῖ τὴν κλωστή στὸ νέο σύμπαν
ἡ θελόνα εἶναι ἡ μηχανὴ κι ἡ κλωστή εἶναι τὸ τραῖνο
ὁ νέος κόσμος εἶναι μαῦρος σὰ μπουντρούμι
ὁ νέος κόσμος εἶναι νεραϊδόκοσμος, ὅμως σ' ἀλήθεια εἶναι
(σκέψη.

6

Νὰ γράφω τὸ ποίημά μου στὸ σχολεῖο μου θυμίζει παγω-
(τὸ σταφύλι.

7

Μπίπ τ' αὐτοκίνητα, μπίπ κατεβαίνουν τὸ δρόμο
τ' ἀστέρια λαμπύρισμα λαμπύρισμα στὸν οὐρανὸ
τὸ σκυλὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα γὰθ γὰθ
ἡ γάτα ἀνεβαίνει τὴ σκάλα μῖα μῖα
τὸ πουλὶ τοῦ σπιτιοῦ μου τραγουδάει ὀλη νύχτα.

8

Ἡ μύτη εἶναι μιὰ μπανάνα μόνο πού εἶναι κίτρινη
τὸ κεφάλι εἶναι ἕνα κολοκῦθι μόνο πού εἶναι πορτοκαλένιο
τὸ μάγουλο εἶναι σὰν ἕνα μῆλο μόνο πού ἔχει μίσχο
τὸ φῶμα εἶναι μιὰ φρουτιέρα γιατί τὰ ἔχει ὀλα.

9

Φαίνομαι δειλὸς ὅταν αὐτὴ περνάει, ἀλλὰ μέσα μου νιώθω
(κάτι θαυμάσιο.
Ἄσπυρος ἕνα καλοσυνάτο πρόσωπο, τέτοιο πού θέλεις νὰ τὸ
(ἐμπιστευτεῖς.
Καθὼς κάναμε περίπατο στὸ πάρκο, ἔνωσα ἕνα ὕγρὸ φιλι
(νὰ χτυπάει τὸ στεγνὸ μου δέρμα.

19

Ποῦ πῆγε ἡ πεταλούδα μου;
Δὲν εἶναι στὸ λιθάδι, δὲν εἶναι στὸ χωράφι.
Δὲν εἶναι στὸ πάρκο, δὲν εἶναι στὸν κῆπο.
Ἄσπυρος, ποῦ πῆγε ἡ πεταλούδα μου;
Ἄλλὰ σήμερα τὴ θρῆκα στὸ σπῆτι μου.

11

Ἄσπυρος μπολοσούλημα γειὰ περπάτημα
ἀντίο πάνες γειὰ ἐσώρρουχα
ἀντίο τριχωτὸ γειὰ φαλακρὸ.

12

Ἄσπυρος ὀλα τὰ περιστέρια πού κάνουν σχέδια
μπρὸς ἀπ' τὸν οὐρανὸ
εἶμαι τὸ πιὸ ἀστεῖο ἀπ' ὀλα.
Τὸ θλέπεις πὼς εἶμαι μαῦρο, ὀχι ἄσπυρος
ὀπως θὰ ἄπρεπε νὰ ἔναι ἕνα περιστέρι,
μαῦρο, ἀλλὰ μ' ἄσπυρος ράμφος.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Ἄσπυρος κι' ἄν παίζω καὶ γελῶ καὶ δυὸ καρδιές ἄν ἔχω
ἡ μία παίζει καὶ γελᾷ κ' ἡ ἄλλη ξέρει τί ἔχω.
Δημοτικὸ

Γεννημένος στὸ Ληξούρι στὸ 1811 ζεῖ καὶ δημιουργεῖ
ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑπτανησιακὴ Σχολή, ὅμως μέσα στὸ πνεῦμα
πού διέπει τὴν Ἑπτανησιακὴ ποίηση, καὶ πού ἀπ' τὰ κύρια
γνωρίσματά της εἶναι ἡ δημοτικὴ γλῶσσα. Κι' ἄν γιὰ τὴ
φιλολογικὴ ἀξία τῶν ποιημάτων του μιλάει ὁ ἴδιος μὲ καθέ-
λου κολακευτικὰ λόγια, ἐν τούτοις πολὺ τὸν ἱκανοποιεῖ ἡ
γλῶσσα πού χρησιμοποίησε στὴν ποίησή του.

Τὸν ξέρομε σὰν ἀξιόλογο σατιρικὸ ποιητὴ πού ἐπι-
θυμεῖ ὀχι μὲ κακεντρέχεια καὶ φανατισμὸ παρὰ μὲ γνήσια
ἀγνή πρόθεση νὰ θίξη τίς ἀθλιότητες τῆς τότε κοινωνίας.
Πλὴν ὅμως τῶν σατιρικῶν, ἀντάξια τῆς ποιητικῆς του τέ-
χνης εἶναι τὰ λυρικά του — λιγώτερα — ὀσα ἔγραψε. Εἶ-
ναι ἕνα ἐντελὸς ξεχωριστὸ δημιούργημα καὶ μ' αὐτὰ ἐκφρά-
ζει τὴν ἡρεμία καὶ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρα του, ἀντί-
θετα μὲ τὸ σατιρικὰ πού ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἀνήσυχο καὶ
πολυτάραχο τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἄσπυρος στίχος ξετυλίγεται ἐδῶ ἀπαλὰ μὲ μουσικότητα
λέξη τὴ λέξη καὶ ἀναλύεται ἄλλοτε ἡ εἰκόνα τῆς γαληνε-
μένης φύσης κι ἄλλοτε ἡ μοναξιά, ἡ νοσταλγία ἡ ὀ έρωτας.
Παρ' ὀλα αὐτὰ ὅμως μπορεῖ νὰ διακρίνει πού καὶ πού ὀ-
κατάλληλα τοποθετημένες λέξεις ἀπὸ ἀντίδραση ἴσως στοὺς
λογικωτάτους «τοὺς ὀμιλοῦντας μεταξὺ τῶν μίαν γλῶσσαν
νεκρὰν καὶ ἀφίνοντας τὸν λαόν, τὸ σῶμα τοῦ ἔθνους, στὸ
σκοτάδι» — ἡ ἄλλες πού κατεβάζουν τὸ ὀλο ὕφος σπαζόν-
τας τὴ μουσικότητα τοῦ στίχου.

Εἰκόνα ἀγαπητὴ τῆς γυναικὸς μου,
τώρα ἔλα κἄν ἐσὺ στὴ συντροφιά μου.
Κατοῖκα πάντα μέσα στὴν καρδιά μου.
Καὶ φύλα με ὀχι τῆς πλάνεσες τοῦ κόσμου.
ἔσὺ γιὰ μὲ Προστάτης Ἄγγελός μου,
Ἄμειπτα φύλας τὰ πατήματα μου.
Καὶ προτοῦ σκοτισθῶν τὰ λογικά μου,
Πρόλαβε, τρέξε σὺ, καὶ λάμψε ἐμπρός μου.
Ναί, τὸ φῶς σου ζυπνᾷ τὴν ἀρετὴ μου,
Καὶ πιστόνε σ' ἐσένα μὲ βαστένει.
Γιατὶ τόσο σ' αἰσθάνομαι δική μου,
Τόσο μὲ τὴ ψυχὴ μου ζῆμιονενη,
Ποῦ δὲν ἡξέρω πλέον στὴ διαλογὴ μου
Πῶς νὰ σὲ πῶ, γυναίκα μου, ἡ ψυχὴ μου.

Οἱ ἀδερφοί μου κι οἱ ἀδερφές μου
νομίζουν πὼς εἶμαι τέρας παράξενο.
Ἄλλὰ δὲν ἔχω ἀδερφούς κι ἀδερφές
νὰ μοῦ τὸ ποῦν, λοιπὸν μοῦ φαίνεται πὼς δὲν
θὰ μὲ σκοτίζει πιά, γιατί δὲν εἶμαι τίποτα ἰδιαίτερο,
ἀπλῶς ἐγώ, ἡ Ἄλάννα Χείν.

13

Ἄσπυρος ἡμῶνα ἕνα μίλι
θὰ εἶχα ἕνα μεγάλο γέλιο
καὶ κάθε φορὰ πού θὰ χαμογελοῦσες
θὰ γινόμενα 55 μίλα.

14

Μικρὸ τετράχρονο ἀναποδογυρισμένο
πού κοιτᾷ τὸ λουλούδι
αὐτὴ εἶναι ἡ ἄμμος.

Μετάφρ. ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ